

11 χρόνια από Δεκέμβρη του 2008, η φλόγα της εξέγερσης δεν έχει σβήσει

Όλες/οι την Παρασκευή 6 Δεκέμβρη στις 6 μ.μ. στα Προπύλαια

«Στις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες – ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες»

Ο Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονήθηκε στις 6 Δεκέμβρη 2008 από τον αστυνομικό Επαμεινώνδα Κορκονέα. Η επίσημη εκδοχή κυβέρνησης και ΜΜΕ ήταν «εξοστρακισμός της σφαίρας», ενώ υπήρχαν δεκάδες μάρτυρες και αδιάσειστα στοιχεία, που έδειχναν εν ψυχρώ προσχεδιασμένη δολοφονία. Η εξέγερση ήταν άμεση, με κορμό τη νεολαία και ιδιαίτερα τη μαθητική. 35 χρόνια ύστερα από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, η «έννοια» της εξέγερσης ξαναμπήκε στο πολιτικό λεξιλόγιο καθώς μπήκε στην πραγματική ζωή. Στα χρόνια μετά το 2010, με τους μαζικούς και μαχητικούς αγώνες ενάντια στην ακραία λιτότητα των μνημονίων και την ιμπεριαλιστική επιτροπεία, αποδείχτηκε ότι ο σπόρος είχε πέσει σε γόνιμο έδαφος.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο από τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου, ξέσπασε κύμα διαδηλώσεων, καταλήψεων και απεργιών. Η κοινωνική έκρηξη και οργή ήταν λυσσαλέα. Το χορό έσυρε η νεολαία, αλλά όλες οι κινητοποιήσεις ήταν μαζικότες από ανθρώπους κάθε ηλικίας, που έβλεπαν τις ζωές τους να υποβιβάζονται ήδη καθημερινά, με τις καμπάνες της παγκόσμιας κρίσης να δίνουν ήδη τον τόνο από την ταξική επίθεση που θα κορυφωνόταν λίγο μετά με τις πολιτικές των μνημονίων.

Διαφαινόταν ήδη ότι θα ήταν η πρώτη γενιά που θα ζούσε χειρότερα από τις προηγούμενες, μετά από πολλές δεκαετίες...

Πολλά νέα παιδιά πολιτικοποιήθηκαν εκείνο το διάστημα, με τα συνθήματα να ταρακουνάνε τις γειτονιές των αστικών κέντρων μέχρι και απομακρυσμένα χωριά. Συνθήματα που συμπύκνωναν και καταδείκνυαν τον αντίπαλο, όχι τυχαία, στα σύμβολα της «παντοδυναμίας» του συστήματος: τράπεζες, κάμερες, αστυνομία.

Η κυβέρνηση απάντησε με καταστολή.

Τα στρατόπεδα της μάχης άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Απ' τη μια, το σύστημα, που έβλεπε να αμφισβητείται η παντοδυναμία του, με τα εργαλεία του: αστυνομία, ΜΜΕ, δικαστές, αστικά κόμματα, πάλευαν λυσσαλέα για να κουκουλώσουν τη δολοφονία του Αλέξη, να καταστείλουν την εξέγερση και να την απονομιμοποιήσουν στα μάτια του κόσμου. Από την άλλη, η νεολαία, ο κόσμος του αγώνα, η Αριστερά και οι αντιεξουσιαστές, οργανωμένοι και ανένταχτοι. Όπως έλεγε το σύνθημα των ημερών, που έμεινε να μας συντροφεύει στους αγώνες, «στο δρόμο χτίζονται οι συνειδήσεις». Καταλήψεις δημόσιων κτηρίων, μαζικές συνελεύσεις γειτονιάς, πορείες και επιθέσεις μαθητών σε αστυνομικά τμήματα. Οι πολιτικές σχέσεις και συνειδήσεις που χτίστηκαν κρατάνε από τότε για πολύ κόσμο, παρ' όλες τις «ανάποδες στροφές» της Ιστορίας στα επόμενα χρόνια μέχρι και σήμερα.

Έντεκα χρόνια μετά οι μνήμες ζωντανεύουν, όχι «επετειακά» αλλά κυριολεκτικά.

Είναι θέμα καθαρής τύχης ότι δεν θρηνούμε (ακόμα;) ένα νέο Γρηγορόπουλο, όταν οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης όχι απλά δικαιολογούν αλλά αποθεώνουν την αστυνομική βία και την ωμή καταστολή. Η κυβέρνηση της ΝΔ, με σημαία την ακροδεξιά ατζέντα του Νόμου και της Τάξης, οπλίζει το χέρι των νέων, επίδοξων «Κορκονέων».

Ο Μητσοτάκης παίρνει τη σκυτάλη από τη μνημονιακή «προεργασία» του ΣΥΡΙΖΑ για να πάει πολύ παραπέρα. Εμπνέεται από το «ακραίο κέντρο» του Μακρόν (οι διαδηλώσεις των Κίτρινων Γιλέκων έχουν

περισσότερους νεκρούς κι από το Μάη του '68!), από τον λατινοαμερικάνικο τύπο καταστολής (Χιλή, Βολιβία, Κολομβία, Εκουαδόρ) όπου απέναντι στους εξεγερμένους το κράτος κάνει χρήση ακόμη και όπλων. Η σημαία αυτής της κυβέρνησης είναι ο λυσσαλέος ταξικός ρεβανσισμός και η ανάδειξη και υπεράσπιση της γυμνής δύναμης του κράτους. Όχι μόνο ψήφισε το φακέλωμα των σωματείων, την επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων σε κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά, όχι μόνο κομματιάζει για να πουλήσει μπιρ παρά τη ΔΕΗ στους ιδιώτες, όχι μόνο καταργεί το πανεπιστημιακού άσυλο και αναθέτει στο υπουργείο ΠροΠο τη διαχείριση τομέων κοινωνικής πολιτικής (πρόσφυγες και φυλακές), αλλά «βολεύει», αθώνει και «ξεπλένει» με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο τα «δικά της παιδιά»: απαλλαγή Φλώρου για το σκάνδαλο της Energa, παραγραφή για τον παιδεραστή Γεωργιάδη, ο Φρουζής ανταμείβεται για την κατάθεσή του στην προανακριτική της Βουλής με ανάκτηση του τραπεζικού λογ/σμού του, λύνει τα χέρια των τραπεζιτών (ασυλία από την κατηγορία περί απιστίας), συγκαλύπτει τους ψευτο-«άριστους» (παραποίηση βιογραφικού Διαματάρη) και δίνει γη και ύδωρ στο μεγάλο κεφάλαιο (χρηματοδότηση 1 δισ. από τις τράπεζες για το Λάτση για να προχωρήσει η «επένδυση» του Ελληνικού με λεφτά της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών η οποία «πληρώθηκε» από τις εργαζόμενες τάξεις με σκληρή λιτότητα).

Ταυτόχρονα, το «βαθύ κράτος» επιβάλλει εξοντωτικά πρόστιμα στον κόσμο της αντίστασης (50.000 ευρώ για προεκλογικά πανό που «τποθετήθηκαν παράνομα» στον σ. Αγαπητό κ.λπ.). Σε όλα αυτά προστέθηκε η πολιτική των τελεσιγράφων: ο Χρυσοχοΐδης εξήγγειλε ένα ιστορικά πρωτοφανές τελεσίγραφο που λήγει μία μέρα πριν την 6η Δεκέμβρη, απειλώντας με εκκαθάριση των καταλήψεων στέγης που έχουν απομείνει.

Όλα αυτά αποτελούν ευθεία επίθεση σε κάθε φωνή αντίστασης και διεκδίκησης και συνιστούν συνολική επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα που θα συνεχιστεί κλιμακούμενη και με αμείωτο ρυθμό. Μια τέτοια πολιτική δεν αφορά μόνο «διαχειριστικές» ανάγκες της στιγμής. **Το κρεσέντο αυταρχισμού της κυβέρνησης**

Μητσοτάκη, η νομοθετική ασυδοσία υπέρ των τραπεζών και των καπιταλιστών γενικά και η γενικευμένη «πρεμούρα» να αρθούν εδώ και τώρα όλα τα «εμπόδια στην ανάπτυξη» είναι ληστρικό σύνδρομο και προληπτική αντι-εξέγερση, καθώς ο καπιταλισμός, διεθνώς και στην Ελλάδα, δεν κατάφερε να εξέλθει με τρόπο δυναμικό από την κρίση του 2008 και αντιμετωπίζει το φάσμα μιας νέας κρίσης.

Ο καπιταλισμός και τα κυβερνητικά όργανα, όπως η κυβέρνηση Μητσοτάκη, δεν είναι βέβαια «χάρτινη τίγρης», είναι όμως μια γερασμένη και τραυματισμένη «τίγρης». Δεν είναι ανίκητοι ούτε παντοδύναμοι. Το απέδειξαν -κι αυτές οι «αποδείξεις» πρέπει να θεωρηθούν προδρομικές- οι αντιστάσεις των φοιτητών και του κόσμου της Αριστεράς στην κατάληψη από τα ΜΑΤ της ΑΣΟΕ στις μέρες πριν από τον τριήμερο γιορτασμό του Πολυτεχνείου, οι αντιστάσεις στο όργιο καταστολής που ακολούθησε και η μαζική συμμετοχή στις πορείες του Πολυτεχνείου.

Ο φόβος μπορεί να αλλάξει στρατόπεδο και η ασυδοσία να γίνει μπούμερανγκ! Η ενότητα των «από κάτω» στη δράση μπορεί να ανατρέψει το σκηνικό!

Σε όλο τον πλανήτη ζούμε μια νέα εποχή εξεγέρσεων. Οι εικόνες των δρόμων που κατακλύζουν μαζικά οι «από κάτω», οι εικόνες των καταπιεσμένων που αντιστέκονται κι αντεπιτίθενται στις πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού, ξυπνάνε μνήμες από τότε. Τα «τέρατα», που είναι δομικά παράγωγα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και του υπερκέρδους των λίγων εις βάρος των πολλών, η φτώχεια, ο ρατσισμός, ο πόλεμος, η έμφυλη καταπίεση και η καταστροφή του περιβάλλοντος και των φυσικών πόρων, έχουν πυροδοτήσει εξεγέρσεις παντού. Οι εξεγέρσεις αυτές γίνονται ολοένα και πιο μαχητικές κι ανυποχώρητες, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει νεκρούς και τραυματίες από τις σφαίρες του κράτους.

Όχι, δεν αναπολούμε το Δεκέμβρη του '08 σαν μια «ένδοξη» κινηματική ανάμνηση. Είναι πηγή έμπνευσης και συμπερασμάτων, είναι οδηγός για δράση ενάντια στην εντεινόμενη βία της λιτότητας, της φτώχειας και των κατασταλτικών μηχανισμών, που

κλιμακώνονται, φορώντας το προσωπείο της «κανονικότητας».

Είμαστε απέναντι στις κάθε είδους «κανονικότητες» του συστήματός τους, που δολοφόνησαν τον Αλέξη Γρηγορόπουλο, που γενούν φυλακές για τους πρόσφυγες, που πυκνώνουν τις τάξεις των φτωχών και των ανήμπορων, που δολοφονούν τον Ζακ/τη Zackie, που έβαλαν φωτιά δολοφονώντας τη Φεριντέ Ταγίκ και εξαπέλυσαν την πρωτοφανή βία των κατασταλτικών δυνάμεων τις μέρες πριν και μετά το Πολυτεχνείο, που σκοτώνουν και τραυματίζουν τα αδέρφια μας στη Λ. Αμερική, που οργανώνουν σε πλανητική κλίμακα τη βία της φτώχειας και της πείνας.

Είναι ώρα να κάνουμε την οργή μας δύναμη ανατροπής. Με σημαία μας τη διεθνιστική αλληλεγγύη και όπλα την αντίσταση και διεκδίκηση. Μαζί με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που καταφεύγουν στη χώρα μας κυνηγημένοι από τους πολέμους και τη φτώχεια που προκαλούν οι ιμπεριαλιστές, είναι επιτακτική ανάγκη να παλέψουμε για μια καλύτερη ζωή για όλους/ες.

Στο δρόμο θα τσακίσουμε τις ακραίες πολιτικές της φτώχειας, του θεσμικού ρατσισμού, της καταστολής και της κατάργησης των δικαιωμάτων μας. Ναι, ο Δεκέμβρης ήταν η ερώτηση. Καιρός είναι να δώσουμε τις απαντήσεις. Σήμερα.

Την Παρασκευή 6 Δεκέμβρη όλες/όλοι/α στους δρόμους!

Π.Ο “Κόκκινο Νήμα”